

Nicola May

Ferry Lane

...sateenkaaret...

DOCENDO

Ferry Lanen sateenkaaret

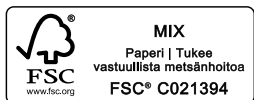
Nicola May

Ferry Lanen

sateenkaaret

Englannin kielestä kääntänyt
Matilda Forstadius

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

Nicola May: *Rainbows End in Ferry Lane Market*, 2022

Copyright © Nicola May 2022

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency.

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Matilda Forstadius

Kannen kuvat: Shutterstock, Istock ja Pixabay

Kansi: Justine Florio/Taittopalvelu Yliveto Oy

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-382-970-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

1. LUKU

"Oikeasti olisin mieluummin kuunnellut mariachi-bändiä ja sotkenut rinnukseni hampurilaiskastikkeella Frankin kahvilassa."

"Oletko tosissasi, Glanna? Siis juhlisit mieluummin noin kuin kauniissa pihapiirissäni juhlateltan ja jousikvartetin kera?" Penelope Pascoe naputteli puhelimen luuria hoidetuilla kynsillään.

"Joo, äiti, näin on."

"Mutta kerranhan sä vain täytät neljäkymmentä, kultaseni. Sitä paitsi Crowsbridge Hallin Penhaligonit odottavat tästä suurta tapahtumaa."

"Kiva tietää, että kutsuit myös hienohelmaiset naapurisi. Kiitti."

Glanna Pascoe puuskahti liioitellun kovaa, vilkaisi itseään eteisen peilistä, haroi kalliilla raidoitettua polkka-tukkaansa ja pyyhkäisi silmäluomelleen levinneen ripsivärin pois.

Penelope äännähti paheksuvasti langan toisessa päässä. Hän huokaisi haikeasti: "Olisi niin mukavaa jos tulisit kotiin merkkipäivänäsi. Uima-allaskin on varmaan vielä lämmin, jos lupailtu intiaanikesä tulee."

Glanna ei langennut tuttuun manipulaatioon. "Äiti, mun kotini on nykyään täällä Hartmouthissa, ei

Riverswayssä." Glanna vilkaisi kelloaan. "Pitää mennä. Mulla on tapaaminen kuudelta."

"Oi, siis treffeille lähdössä, vai?" Penny kysyi innoissaan. "Olenkin aina toivonut, että neljänkymppin korvilla vihdoin kasvaisit aikuiseksi, rakastuisit, perustaisit perheen ja eläisit onnellisena elämäsi loppuun saakka."

"Bingo! Nythän kaikki nuo unelmat käyvätkin toteen kertaheitolla." Glanna ei voinut olla hymyilemättä sarkasminsa läpi. "Näen sen jo sieluni silmin: keskiluokkainen utopia." Glanna jatkoi töksäytellen: "Kaksi lasta – poika ja tyttö tietysti. Ruokaboksi ovelle neljä kertaa viikossa ja parisuhde, jossa teeskennellään, että yksiavioisuus on molempien toive ja päämäärä."

Äiti tuhahti. "Ollaanpas sitä ärtyneellä päällä tänään."

"No itse ärsytit mua. Oli miten oli, edes sinä et voi luokitella tapaamista naimisissa olevan terapeutin kanssa treffeiksi." Glanna työnsi isot sarvisankaiset silmälasinsa takaisin kookkaalle nenälleen. "Ja montako kertaa mun on sanottava, että olen tyytyväinen näin?"

"No, lyön vetoa, että kallonkutistaja sanoo sinulle samaa kuin minä. Kukaan ei voi olla onnellinen sinkkuna, rakkaani. Kaikki me tarvitsemme jonkun."

"Sanoo nainen, joka on pelannut läpi kaikki deittisovelukset koko Cornwallin alueella."

"Nimenomaan! En kiellä, ettenkö olisi kyllästynyt haahuilemaan kartanossa seuranani vain harvinaisen villi libido ikäiselleni naiselle."

Glanna irvisti. "Ja onhan mulla Banksy. Siitä on paljon vähemmän vaivaa kuin jostain kumppanista." Keittiössä olevassa korissa nukkuva musta whippet päästi ilmoille pienen kuorsauksen, kuin tunnustaakseen tärkeän roolinsa.

"Tätä vauhtia susta tulee surullinen, yksinäinen vanha-piika", Penelope mutisi, ja sanoi sitten äänekkäämmin: "Ei kaikki aio satuttaa sua kuten Oliver."

"Äiti! Nyt riittää! Mun täytyy mennä."

"Ajattelin, että voisit tulla tänne syömään lauantaina, mitä sanot?"

"En mä pääse. Mulla on valokuvauskeikka Kara Moonin häissä."

"Ai, sen lautturin tyttären, vai? Toivottavasti ne mak-savat sulle kunnolla." Äiti ei edes hengähtänyt tarpeeksi pitkään, että Glanna olisi ehtinyt myöntää, että hän sai palkkioksi kahden kuukauden tuoreet kukka-asetelmat yrityksensä vastaanottotiskille. Hartmouthin galleria oli hänen rakas yrityksensä, jossa oli näytteillä ja myynnissä paitsi tunnettujen paikallisten taiteilijoiden töitä, myös hänen omia teoksiaan.

"Ja kultaseni", äiti jatkoi, "jos kuulet isästäsi, haluan jutella sen kanssa. Se ei ole ottanut yhteyttä yli viikkoon, se ei ole hänen tapaistaan."

"Okei, kerron sille. Moi mo-", Glanna alkoi hötkyillä, hänen oli saatava puhelu loppumaan.

Mutta Penelope Pascoen oli aina saatava viimeinen sana. "Harkitse kuitenkin niitä siistejä aikuisten juhlia, jooko, kulta? Meidän kaikkien tähden", äiti lirkutti ja löi luurin korvaan.

2. LUKU

"Minua ärsyttää, ettet ikinä tee aloitetta täällä." Saatuaan sanansa sanottua Glanna nyrpisti nenäänsä vastapäätä istuvalle möhömahaiselle miehelle ja mietti, edellyttikö terapeutin ammatti kilttiä katsetta ja ilmeettömiä kasvoja. Hän mietti myös, oliko Myles Armstrong laittanut ihan pikkuisen ripsiväriä ripsiinsä. Eivät kai kenenkään ripset olleet noin upeat ilman meikkiä?

"Tiedät kyllä, ettei se toimi niin", Myles sanoi piilotellen hymyään.

Glanna kumartui silittämään Banksyä, joka oli onnistunut vaivihkaa työntämään pitkän kuononsa Glannan käsilaukkuun ja syömään kaikki siellä olleet herkkunsa. Nyt se makasi viattomana hänen jaloissaan, silmät ummessa ja korukivillä koristeltu panta säkenöiden.

"Mua ärsyttää taas äiti. Se on niin helvetin snobi."

Myles ei sanonut mitään, nyppäisi vain nöyhtää farkuistaan ja kallisti päätään odottaessaan kipakan asiakkaansa seuraavaa kommenttia.

Myles oli tykästynyt Glanna Pascoeen ensisilmäyksellä heidän tavatessaan melkein vuosi sitten. Pitkä, sokea nainen oli näyttänyt kuin suoraan Glastonburyn festivaalien hippikylästä saapuneelta. Hän oli purjehtinut sisään kysymättä, saiko hänen kannoillaan tepasteleva musta

whippet tulla sisään, istunut alas ja ilmoittanut joviaalisti: ”Hei. Nimeni on Glanna, äitini mukaan se on Cornwallin kieltä ja tarkoittaa puhtoista.” Naisen suupielet olivat kohonneet hetkellisesti, ja hänen suurissa kauriinsilmis- sään oli ollut sittemmin Mylesille tutuksi tullut viileä ilme.

Glannalta oli kestänyt hetki luottaa nelikymppiseen terapeuttiin. Ajan mittaan lempeä ja hienotunteinen Myles oli kuitenkin onnistunut kalastelemaan asiakkaal- taan yhteistyöhön vaadittavat tiedot. Jokainen hoitaa mielenterveyttään omalla tavallaan, mutta Glannan lyhyt vieroitushoitojakso ja sitä seurannut jatkuva tuki ker- toi Armstrongille, että Glanna oli tehnyt jo paljon työtä itsensä kanssa ja oli kulkenut jo hyvän matkaa kohti tasa- painoa. Itse asiassa Glannan tyyppiset asiakkaat olivat parhaita – ongelmaisia, mutta älykkäitä. Glanna haastoi hänet hyvällä tavalla. Hänestä tuli mieleen täysverinen kilpahevonen; hän oli sliipattu ja kaunis mutta osasi pot- kaista Mylesia hetkenä minä hyvänsä. Myles oli tyytyväi- nen Glannan edistykseen ja toivoi, että terapiassa vietetty aika oli tuonut tämän lähelle elämänvaihetta, jossa hän voisi muodostaa terveitä ihmissuhteita ja tehdä itselleen sopivia päätöksiä. Ja pysyä tietysti selvin päin koko prosessin ajan.

Glannan matka korjaamaan mielenterveyttään tera- piassa lähes nelikymppisenä oli ollut pitkä ja vaikea. Corn- wallissa syntynyt ja kasvanut Glanna oli lähtenyt heti yli- oppilaskirjoitusten jälkeen matkustelemaan kaukomaille crowsbridgeläisen ystävänsä Carmelin kanssa. Glannan tavoin Carmelin matkaa rahoitti hänen perheensä, kun- nes hän tapasi Newhamin jaarlin ja meni tämän kanssa naimisiin tultuaan raskaaksi tämän huvijahdilla Ibizaalla.

Sen jälkeen Carmel oli muuttanut miehensä valtavaan kartanoon Dorsetiin ja pullauttanut pari lasta lisää, ja esiintyi nykyään säännöllisesti erilaisten lehtien kuvareportaaseissa.

Kaksikymppisenä Glanna palasi matkojensa välissä ajoittain lapsuudenkotiinsa Riverswayhin, jossa hänellä oli galleria. Kylä sijaitsi Hart-joen varrella, Hartmouthin vastarannalla. Siellä Glanna vietti aikaansa piirrellen luonnoksia isänsä hänelle varta vasten rakentamassa puisessa ateljeessa joen rannalla. Taskurahaa hän tienasi tekemällä satunnaisia vuoroja museoviraston suojeleman Crowsbridgen kartanon kahvilassa.

Vasta äidin jatkuva patistelu sai Glannan tekemään jotain rakettavaa elämässään ja lähtemään 25-vuotiaana Lontooseen. Siellä hän pääsi aikuisopiskelijaksi ja suoritti taiteen kandidaatin tutkinnon Bloomsbury University Collegessa, parhain arvosanoin. Tämän kaiken kustansi tietenkin Penelope.

Tutkinnon suoritettuaan Glanna oli päättänyt jäädä pääkaupunkiin ja jatkaa opiskelijaelämää. Tällä kertaa hänellä ei kuitenkaan ollut sitä itsekuria, joka oli saanut hänet suorittamaan hienon tutkintonsa. Kun yliopiston tiukat rajat katosivat, Glannan arki alkoi koostua ryypyputkista, huumepölyistä ja molempia sukupuolia edustavien seksikumppanien virrasta. Tämä yhdistettynä Glannan äreään ja epäluotettavaan persoonaan johti taiteellisen lahjakkuuden laiminlyöntiin. Sen sijaan Glanna sai monenlaisia töitä ja potkut niistä kaikista, mukaan lukien paikoistaan hienon putiikin myyjänä ja casting-toimiston vastaanottovirkailijana.

Kotipuolella seurapiiriemännän rooliinsa keskittynyt Penelope rahoitti sokeasti ongelmaisen tyttärensä

kaoottista elämäntyyliä tajuamatta, että ainoastaan pitkitti tilannetta pelastamalla tämän pulasta joka kerta. Glannaa tuettiin rakkauden sijaan kylmällä käteisellä, ja lopulta kolmekymppisenä hänen riippuvuuskierteensä ja ylilyöntinsä alkoivat lähteä käsistä.

Nyt, istuessaan Mylesin miellyttävässä toimistossa, Glanna vilkaisi avoimista pariovista alhaalla kimmeltävää jokisuistoa. Oli kuuma kesäkuun päivä ja suiston tyynet vedet heijastivat pilvettömän taivaan syvää sineä. Glanna erotti juuri ja juuri Happy Hart -lautan punakeltaisen laiturin Crowsbridgen satamaa vastapäätä. Jokunen vene kulki leppoisasti satamasta merta kohti. Glanna tiesi, että tyyni maisema enteili myrskyä. Nimittäin koulujen loputtua heinäkuun lopulla rikkaat ja vielä rikkaammat turistit saapuisivat, ja kaupungilla kuhisisi niin nuoria kuin vanhojakin puuhastelijoita. Se olisi todella hyväksi gallerialle, mutta hankaloittaisi liikennettä ja ravintolapöytien saantia.

"Huhuu, Glanna, maa kutsuu."

"Sori, Myles. Pohdin tässä vain elämääni, nelikymppisyys saa miettimään."

"Kerro lisää."

"Enimmäkseen mietin, että minne ne vuodet kolmekymppisenä katosivat." Glanna katsoi ulos ja huokaisi. "Mä olen tuhlannut niin paljon aikaa."

"Ei mikään ole ajanhukkaa jos siitä on oppinut jotain. Kaikki me ollaan keskeneräisiä, kaiken ikäisinä."

Glanna hymyili vaisusti. "Mietin usein opiskeluaikoja ja kaikkea sen jälkeen tullutta, sitä kun tapasin Oliverin ja asuin sen kanssa ennen kuin palasin tänne yksin... Syksyllä tulee kaksi vuotta täyteen siitä kun muutin Hartmouthiin

ja perustin yritykseni. Aika on vain mennyt niin nopeasti.” Glanna kumartui silittämään koiraansa ja päästi hassun äännähdyksen. Myles kuuli hänen nielaisevan. ”Ja äiti on käynyt mun hermoille. Se jankuttaa taas että asettuisin aloilleni.” Glannan ääni muuttui valittavaksi. ”Entä jos en halua asettua aloilleni? Ehkä olenkin onnellinen sinkkuna ja lapsettomana?”

”No, oletko?”

Seurasi pitkä tauko. ”Kyllä! Olen!”

”Jouduitte kuitenkin miettimään vastausta hetken, neiti Pascoe.”

”Älä jaksa puhua mulle terapiaa, kiitos.”

Myles pysyi viisaasti vaiti.

”Oli miten oli, en halua puhua siitä nyt.”

”Ei tarvitsekaan.”

Myles jäi odottamaan.

”Oliver patisti mua jäädyttämään niitä munasoluja”, Glanna jatkoi hätäisesti. ”Olisipa antanut vain olla, nyt mä tunnen niistä syllisyyttä.”

”Niitä munasoluja?”

”Okei, okei, *minun* munasolujani.”

Myles nyökkäsi hitaasti. ”Mutta mistä syllisyys? Ketä kohtaan?”

Tämä oli vasta toinen kerta kun Glanna mainitsi asiasta, ja Mylesin harjaantuneet korvat terästäytyivät.

”Ikään kuin palasia mun kehosta istuisi jossain jääkaapissa odottamassa, että jotain tapahtuu, eikä se jokin tule koskaan tapahtumaan. En pidä siitä. Mua suututtaa. Suututtaa, että olen aloittanut prosessin, joka ei koskaan tule toteutumaan. Suututtaa, että Oliver sai mut taivuteltua niin helposti.”

"Entä se syyllisyyden tunne?" Myles painosti.

"En mä tiedä", Glanna sanoi kärsimättömästi. "Kai se tulee jostain menetetystä potentiaalista. Ja siitä, että nyky-yhteiskunta syyllistää naisia jos ne ei halua olla synnytyskoneita. Että jos nainen kehtaa poiketa lisääntymisen pyhältä polulta, se pitää tuomita elämään loppuelämänsä kahdenkymmenen kissan kanssa ja sen otsaan lyödään oudon leima."

"Kukaan muu ei voi saada sinua tuntemaan jotakin tunnetta, Glanna. Se on omalla vastuullasi."

"Niinpä, mutta aina kun joku kysyy sen painostavan kysymyksen, että onko mulla lapsia, tekee mieli sanoa että 'ei helkkarissa ole, koska mä tykkään olla vapaa ja olla rauhassa. Tykkään rahasta. Enkä HALUA lapsia.' Mutta sen sijaan vain hymyilen nätisti ja vastaan, että ei vielä." Glanna raapi päätänsä vimmatusti. "Ei se sitä ole, ettenkö mä pitäisi lapsista. En kai vain halua ottaa vastuulleni omaa. En mä tiedä."

Glanna alkoi hypistellä Banksyn hihnaa, ja uninen koira päästi ilmoille hermostuneen huokaisun. "Kyllä mä Oliveria rakastin." Glannan ääni murtui. "Ja tajuan kyllä, että se halusi perheen. Ei mulla ole oikeutta rikkoa sen unelmia."

"Ei ole helppoa." Myles nyökkäsi.

"Ai mikä? Tajuta, etten ollut sille tarpeeksi?" Glanna katsoi kelloaan ja nousi yhtäkkiä seisomaan. Banksy inahti äkillisestä herätyksestä ärsyyntyneenä. "Mun täytyy lähteä."

"Sinähän olet ollut vasta parikymmentä minuuttia." Myles huomasi harvinaislaatuisen kyyneleen kimmeltävän asiakkaansa silmälasien takana.

"Maksan kyllä koko tunnista."

"En mä sitä tarkoittanut." Mylesin ääni oli lempeä. "Tämä on sinun aikaasi, teet sillä mitä haluat. Mutta mulla olisi ensi keskiviikkona vapaa aika seitsemältä, jos haluat palata puhumaan tämän loppuun."

Banksy haukahti levottomasti tuntiessaan odottamattoman kiskaisun kimaltavassa pannassaan, Glanna kiiruhti ovelle ja huikkasi taakseen katsomatta: "Mä ilmoittelen."

3. LUKU

"Täältä kesäiset mansikat, kypsiä ja mehukkaita, just sopivia, tuokkonen kahdella punnalla ja kaksi kolmella", Charlie Dillon mylvi. Hänen perheensä hedelmä- ja vihaneskoju oli jo täydessä toripäivän tohinassa Glannan kävellessä alas rinnettä Moniquen kahvilalta, suosikki-kahvinsa kädessään.

Viimeisillään raskaana oleva Kara laski kaupastaan tuomansa auringonkukkakimput kojulleen ja nähdessään Glannan viittoi häntä tulemaan kukkaloistonsa luo.

"Moi, Glanna. Miten menee?"

"Ihan hyvin, kiitos. Kävin just hakemassa Moniquelta aamiaismacchiaton. Niissä tuntuu olevan tarpeeksi ytyä laittamaan laiskiaisenkin liikkeelle."

"Älä muuta viserrä. Luoja tietää, mitä Enrico ja Breda laittaa niihin. Meidän Billy sanoo, että juotuaan sellaisen se voisi hyvin vaikka unohtaa koko hinaajan ja vetää lautan vastarannalle käsivoimin."

"Sehän selittää, miten sä jouduit tuohon tilaan", Glanna tokaisi. Tuleva äiti nauroi kovaan ääneen, täyteläiset rinnat naurun tahtiin hytkyen.

"Siltä on nyt seksi kielletty kokonaan." Kara osoitti vatsaansa. "En todellakaan halua, että nämä pikku pallerot

saapuisivat maailmaan ennen häitä. Ei sillä, että mun tekisi muutenkaan mieli just nyt.”

”Pallerot? Kaksoset? En tiennytkään.”

”Joo, me ajateltiin, että se hyppäisi yhden sukupolven yli, mutta niinpä vain meille siunaantui kauhukaksikko. Toisaalta hyvässä lykyssä mun ei tarvitse tehdä tätä toista kertaa.”

”Siis synnyttää vai mennä naimisiin?” Glanna vitsaili ja siemaisi tulikuumaa kahviaan.

Kara nauroi ja pani kätensä runsaille lanteilleen. ”Toki jos Billy saisi päättää, meille tulisi kokonainen jalkapallojoukkue.”

”Oli miten oli”, Glanna vaihtoi äkisti puheenaihetta. ”Mihin aikaan mun pitää olla siellä hääjuhlissa huomenna? Ja onko suunnitelma edelleen sama?”

”Kuudelta, jos sopii. Ja mä en sitten halua mitään muodollisia pönötyskuvia, ne on hirveitä. Otat vain rentoja kuvia Frankin kahvilasta, sisältä ja ulkoa, niin, että jokisuisto näkyy taustalla. Muutama mustavalkoinen olisi kiva lisä. Mulle riittää jos saan pari hyvää kämpille ripustettavaksi ja muutaman, joista mun ja Billyn porukat voi valita mieleisensä.”

”Joo, kyllähän se käy.” Glanna vilkaisi aurinkoon. ”Huomenna taitaa olla hellepäivä, sehän on kiva bonus.”

Kara irvisti. ”Kenen mielestä? Tällä menolla joudun pukemaan hääpukuni sijasta yöpaidan. Ai niin, ja mua kuvaat vain tisseistä ylöspäin, jos mahdollista.”

Glanna naurahti ja sanoi: ”Kara, sä näytät upealta, suorastaan hehkuvalta. Niinhän odottavista äideistä kuuluu kai sanoa?”

"Pikemminkin röhkivältä. Mä oon niin ärtynyt ja ihan loppu. Jos se minusta on kiinni, niin me ollaan kotona peiton alla ennen kakunleikkuuta."

"Siinä tapauksessa katsokin, ettei Billy saa käsiinsä tällaista kahvia." Glanna laski pahvimukinsa Karan kojulle ja poimi maassa olevasta peltiämpäristä pitkävartisen ruusun. Hän upotti nenänsä siihen ja veti sisään huumaavaa tuoksua. "Saanko tiedustella, miksi ette mene naimisiin vasta lapsen synnyttyä?"

"Tarkoitat varmaan, että miksi halusin olla jättimäisen lihava, raivoraitis morsian?" Kara virnisti.

"No, jos niin sanot..." Glanna hymyili takaisin.

"Billy on vähän vanhanaikainen, se ei halunnut näistä pikku-Dilloneista aviottomia lapsia, ja me ehditään just ja just viimeisellä kuulla. Luoja tietää, miksei me menty alttarille jo keväällä. Seuraava etappi onkin sukunimeen sopivien etunimien keksiminen. Onneksi meillä on suvussa jo yksi Bob. Vaikka kirjoitusasu onkin erilainen, tiedän kyllä sulhaseni huumorintajun."

"Bob Dillon, hah! Miten olisi Doris ja Dennis?" Eteerisen vaalea Star Murray liittyi keskusteluun kävellessään korukojunsa ympäri siistimään kaulakoruhyllyä. Hän jäi seisomaan parhaan ystävänsä Karan viereen. "Näen ne jo sieluni silmin. Kaksi vahvaluontoista punapäätä juoksemassa ympäriinsä."

Starin rinnalla siniraidallisessa kantoliinassa roikkui mustatukkainen, potra vauva, joka päästi äitinsä puhuessa ilmoille iloisesti porisevan hajupommin. "Matthew Murray, noinko sitä käyttäydytään naisseurassa?"

"Voi toista." Kara ojensi kätensä ja silitti vauvan silkkitukkaa sormellaan. "Että ihan Doris ja Dennis, mitä se sun

äitis oikein sekoilee?” Kara kääntyi takaisin Starin puoleen. ”Mistäs rouva Murray tietää, ettei sieltä tule kahta tyttöä tai kahta poikaa? Eikä ne välttämättä peri mun punaisia hiuksia, voihan ne olla isänsä lailla tummia.”

”Anteeksi, että keskeytän, arvon leidet”, Glanna sanoi väliin. ”Tämä macchiato odottaa juojaansa ja mun on pakko avata putiikki, oon nyt jo myöhässä.” Glanna meni laittamaan ruusua takaisin sankoon.

”Pidä se”, Kara sanoi. ”Nähdään huomenna. Aion ottaa muutaman lomapäivän häiden jälkeen, mutta lupaan tehdä sulle kukka-asetelman seuraavalle viikolle.”

”Voi, miten kilttiä.” Glanna katsoi ruusuaan. ”Mä en olekaan saanut kukkia pitkään aikaan. Eikä sillä asetelmalla ole mikään kiire. Tosin mun uusi näyttely *Merimaisemat ympäri vuoden* aukeaa ensi viikon lopulla, ja olisi kiva laittaa näyteikkuna nätiksi.” Glanna oli kiinnittänyt julisteita ympäri Hartmouthin pikkukaupunkia ja lähialueita sekä mainostanut näyttelyä verkkosivuillaan. Hän hyvästeli molemmat naiset ja lähti avaamaan liikettään.

Kara katsoi hänen peräänsä. ”Ollapa noin pitkänhuiskea.”

”Mun mielestä se näyttää aina vähän surulliselta”, Star sanoi mietteläästi ja väänsi sitten kasvojaan. ”Voi paskat! Mun täytyy mennä vaihtamaan tämän vaippa.”

4. LUKU

"Ahaa, nyt herra on sitten täysin hereillä, vai?" Glanna silitti Banksyn pehmeitä korvia tämän tapittaessa häntä mukavasta koiranpedistään Hartmouthin gallerian tiskin alta. Tyytyväinen koira hipaisi Glannan kättä kylmällä kuonollaan, sitten se venytteli ja haukotteli antaumuksella.

Lähes tasan vuosi sitten Glanna oli nähnyt suloisen pienen puikkonokan tunkevan Westmorelandin whippet-turvakodin häkistä. Kolmessa sekunnissa hän oli päättänyt adoptoida koiran ja nimetä sen uudelleen Banksyksi. Eläinsuojeluyhdistyksen tarkastettua hänen asuntonsa Ferry Lanen gallerian yläkerrassa hän toi kotiinsa Hartmouthin uusimman, sileän ja komean nelijalkaisen asukkaan. Vaikka Banksy olikin hieman ujo ja nirsoili ajoittain ruokien suhteen, se oli hiljattain sinkuksi tulleelle Glannalle täydellinen kumppani. Hänestä oli myös hyötyä henkiselle ja fyysiselle terveydelle. Voi veljet, miten se osasikin juosta Glannan viedessä sitä päivittäisille kävelylenkeille Penriganin nummille.

"Alexa, soita David Bowien 'Changes' toistolla", Glanna käski. Sitten hän joi kahvinsa loppuun, purjehti keittokomeron puolelle ja heitti pahvimukin kierrätysastiaan. Maalaistyylinen takaovi johti pienelle betonipihalle, jonka

ulkovajassa Glanna säilytti ylijäämävarastojaan sekä rakasta sähkönsinistä sähköpyöräänsä. Glanna seisoi Banksyn kanssa pihalla, sulki silmänsä ja veti keuhkonsa täyteen raikasta kesäilmaa. Yläpuolelta kantautui loki kirkunaa. Glanna mietti, miten erilaista hänen nykyinen elämänsä olikaan verrattuna Lontoon aikoihin. Mutta se olikin ollut vanha Glanna. Nyt kun uusi Glanna alkoi tulla esiin ja saada jalansijaa, hän huomasi oikeastaan pitävänsä tästä.

Sinkkuna ja vain Banksyn kanssa asuessaan Glanna onnistui näkemään asiat selvemmin. Hän tajusi, kuinka itsestään selvänä hän oli pitänyt etuoikeutettua elämää. Matkustelu, vapaus, opinnot, kaikki oli maksettu eikä hänen ollut tarvinnut pistää tikkua ristiin. Hänellä ei koskaan ollut ollut rahahuolia. Hän ei koskaan ollut kokenut köyhyyttä tai vastoinkäymisiä. Hän oli vain juhlinut ne vuodet läpeensä. Ei sitä käynyt kieltäminen, että juopottelu, huumet ja seksi olivat olleet enimmäkseen hauskaa touhua. Glanna oli nauttinut miehistä ja jopa syttynyt naisistakin välillä, yleensä kokaiinin tuoman rajattoman estottomuuden siivittämänä. Olipa hän välillä herännyt kahdenkin kehon välistä riettaan yön jälkeen.

Lopulta kuitenkin viina oli alkanut ottaa enemmän kuin antoi. Krapulat ja riidat kumppanien kanssa alkoivat varjostaa hyviä aikoja. Glannan ennen niin kuulas iho muuttui laukukkaaksi ja kasvot pöhöttyivät. Mieli harhaili. Glanna oli alkanut kavahtaa peilikuvaansa, muttei silti lopettanut. Jokaista aallonharjaa seurasi aallonpohja, ja ne pohjat sattuivat yhä useammin ja muuttuivat yhä syvemmiksi.

Sanotaan, että ihmisen on käytävä pohjalla voidakseen nousta takaisin pinnalle. Glannan pohjanoteeraus

"Ja mitä tulee maalaukseen, syytetään siitä rakkautta, eikö niin? Se on syyllinen aika moneen asiaan."

Glanna Pascoe on jättänyt viinan ja irtosuhteet ja pyörittää herttaisen Ferry Lanen pikkukaupungin taidegalleriaa. Kun hän tutustuu yllättäen komeaan kuuluisaan taiteilijaan, tulee seesteiseen elämään uutta säpinää – mutta ei ihan sellaista kuin Glanna olisi odottanut. Kun vielä ex-poikaystäväkin ottaa yhteyttä, rakkaussoppa on valmis. Sateenkaaria ei kuitenkaan voi syntyä ilman sadetta.

Ferry Lanen sateenkaaret jatkaa tarinaa tutuissa Ferry Lanen maisemissa uuden päähenkilön silmin. Luvassa on ennakoimattomia suhdekiemuroita, viisaita elämänoppeja ja vauhdikkaita käänteitä kanvaksen täydeltä!

Nicola May on palkittu englantilainen viihderomaanien mestari, joka kirjoittaa mielellään realistiseen tyyliin rakkaudesta, elämästä ja ystävydestä ja kuvailee romaanejaan "napakaksi chick-litiksi". May on kirjoittanut 16 romaania, jotka kaikki ovat nousseet Amazonin bestsellerlistalle.

84.2

Kansi: Justine Florio/
Taittopalvelu Yliveto Oy
Kannen kuvat: Shutterstock,
Istock ja Pixabay
www.docendo.fi

DOCENDO

